

II.

EINDELOOSHEID.

Verloren in een enig lied,
Dragen wij aardsche daden niet. . . .

De waereld is een nauw gebied
Dat ons behoort.

De waereld is een bloemrijk dal
Tusschen licht en schaduwval.

Onze oogen overzien het al
En vluchten voort.

Onze oogen vluchten uit dit land
Ten zeekren have' in hemelbrand. —

Achter dien kartlig-gelen rand
Drijft nog wat rood. —

En 't mijmeren dat nimmer keert
Heeft de' ongebaanden weg geleerd;

Vindt achter 't rood dat nog vermeert:
Een gouden dood.
